

Uchem jehly

James Wolf

KOUPIT KNIHA + EBOOK - UCHEM JEHLY

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY 1. ČÁST

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY 2. ČÁST

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY 3. ČÁST

v pohodě. A že je tady Kate? Nééééé. Takovou smůlu přece mít nemůžu. Skoro jsem se musel až začít smát. A jak jsem tak poslouchal příjmení lidí, kteří spolu měli být ve dvojici, najednou jsem si začal, jen tak pro jistotu počítat.

„Kolikátá, že je vlastně Kate v abecedě? A, B, C... V pohodě, jsem až za ní. A pochybuju, že by nikdo neměl příjmení začínající na stejný písmeno, jako já. To snad ani není možný.“

Ale pro jistotu.

„Kolik, že nás vlastně dělí písmen? Pět? To je dost. Kdyby to bylo jedno, neřeknu, ale pět?“

Takovou smůlu neměl ani ten chlápek, co zabil otce a pak spal s vlastní matkou. Už jsem si pomalu začal nacvičovat vítěznej pokřik a přitom se těšil na to, jak se seznámím s někým novým, když v tom řekla naše jména.

„Cože?“

Podívali jsme se na sebe s Kate.

„Slyšel jsem dobře, říkala, že budeme spolu?“

„Asi jo,“ odpověděla se stejným překvapením ve tváři jako já.

Blbý jména. Blbá abeceda. Tohle tak nemůže zůstat.

„Ne. Ne. Nemůžeme být spolu. Tohle se nějak musí vyřešit. Počkej, něco zkusím,“ řekl jsem Kate a potom jsem začal dorážet na tu stoletou vraždu, co nás dala dohromady.

„Slečno. Slečno? Promiňte. Promiňte, slečno. Ale? Nemohli bychom se s někým vyměnit?“

„Proč. Jste snad manželé nebo co?“ utrousila hned tuhle jedovatou poznámku.

„Cha chá.“

Musel jsem se začít nahlas smát tomu, jak debilní byl tenhle vtip.

„Něco takovýho, ne vážně, raději bych byl s někým jiným, řekněme z osobních důvodů.“

Ta příjemná paní se na mě podívala svýma jedovatýma očima, pozorně si mě prohlídla, a potom spustila tou svou jedovatou hubou.

„No, vzhledem k tomu, že studujete na univerzitě, předpokládám, že jste dospělí lidé, a dokážete se spolu domluvit.“

„Takže.“

„Smůla. Už jste zapsáni. Budete si holt muset zvykat. Tak, další dvojice...“

„Děkuju. Že jste tak vstřícná. Až budu něco potřebovat, zase se na vás obrátím. Sakra,“ řekl

jsem potichu. Ale tak, aby mě ostatní lidi kolem, asi dva, slyšeli.

„No jo. To je skvělý. To je vážně skvělý. Sakra. Ale čemu se divím. Tohle snad ani jinak dopadnout nemohlo. Možná jsem jí měl říct raději z náboženských důvodů, na to by mi nemohla nic říct.“

Kate mlčela. Já jsem ještě chvíli chodil kolem, jako lev v kleci, a nadával. Přitom jsem přemejšlel, co teď, sakra, budu dělat.

„Ale zase na druhou stranu musíš uznat, že kdybychom nebyli v týhle, alespoň teda pro mě, dost trapný situaci, asi by nám to připadalo dost směšný.“

„Co teď budeme dělat?“ zeptala se mě Kate.

„No, obávám se, že ta paní, co nás dala dohromady, asi nebude o moc vstřícnější, ani když za ní půjdu podruhé. Jestli chceš, můžeš to zkusit. Ale já bych tady rád dostudoval.“

„Takže?“

„Takže...“ pokračoval jsem, přitom jsem ne zcela úplně věděl jak pokračovat. A tak jsem udělal to, co jsem chtěl udělat už dávno. Vyspat

se s ní? Ne. Jo. Ne. Jo. Jo. To trochu míň dávno.
Omluvit se.

„Omlouvám se? ... Alespoň teda pro začátek?“

„No jasný. A dál?“

„Nešla bys na rande?“

„Myslím, že to stačí.“

Kate se urazila. Asi měla svoje dny. I když na to, abyste urazili ženu, nemusí mít svoje dny. Stačí, že se chováte jako kretén. A jestli nic na světě, tak to mi jde.

„Asi přeci jenom zůstaneme raději každéj sám,“ řekla a začala se zvedat.

„Počkej. Slyšíš?“ snažil jsem se ji zastavit.
„Omlouvám se. Vážně. Je mi to líto. Já... Hele. Už nechci bojovat. Prostě mě nemiluješ a hotovo. Beru to. Chápu to. Přijímám to a cokoliv dalšího chceš, abych udělal. Nemohli bychom prosím dělat, že se tohleto všechno nikdy nestalo? A bavit se spolu jako dva normální dospělí lidé.“

„A jak to chceš udělat?“

„Navrhuju příměří. Alespoň dočasný. Dokud spolu budeme muset zůstat. Já se budu snažit ovládat a ty se zase na oplátku budeš snažit ignorovat to, že se občas chovám jako debil,

i když to asi půjde dost těžko. Potom můžeš vstát a, co já vím, klidně mi naplivat do ksichtu nebo mě zase ignorovat nebo tak něco. Prostě cokoliv, co ti udělá radost. Co ty na to? Platí?“

Kate se zamyslela. Po chvíli ale souhlasila. Nakonec, neměla jinou možnost, stejně tak jako já.

„To zní asi rozumně.“

„Co? To, že mi napliveš do ksichtu?“

„Měla jsem na mysli spíš to první.“

„Příměří?“

„Jo. Příměří.“

Zaplať Pán Bůh, řekl jsem si a potom jsme zase oba mlčeli. Přitom jsme se nenápadně dívali jeden na druhého a nevěděli, co budeme dělat.

„No,“ pokračoval jsem, přitom vlastně ani nevěděl jak. Zkusím bejt zábavnej. To mají holky rády. „Možná bychom mohli začít znovu.“

„Jak to myslíš?“

„Myslím takový to. Ahoj, já jsem James. Ty seš Kate. Jsem moc rád, že tě poznávám, i když už se vlastně známe...“

Začal jsem si uvědomovat, že to, co dělám, je spíš trapný, než zábavný. Částečně jsem to poznal i z jejího výrazu ve tváři.

„Je to trapný co?“

„Trochu.“

A tak jsme se spolu začali bavit. Konečně. Hurááá. Dokonce jsme už zase dokázali sedět vedle sebe a sem tam jsme se i pozdravili. Dokonce se na mě občas i usmála. Bylo to zvláštní, ale v duši jsem měl najednou takovej klid. I když jsem ji měl pořád rád. Ale nevím proč. Před tím jsem se cítil jako rozpůlenej. Jako bych měl v sobě pořád takovou prázdnotu, protože jsem neudělal něco, co jsem měl udělat. Ale teď už najednou ne. Asi proto, že jsem ji zase viděl šťastnou. A tak jsem mohl být zároveň alespoň trochu šťastnej i já. I když bych si přál ještě víc, aby byla šťastná se mnou. Asi nemůžeme mít všechno, hádám. I tak jsem byl ale rád. I za ni. A tak jsme s Kate kolem sebe zase procházeli. Tentokrát jsem se však snažil být opatrnější. Přitom mi rozum v jednom kuse říkal.

„Jamesi, neblázni, jednou už ses spálil.“

Tentokrát jsem si řekl, budu poslouchat rozum. Blbý srdce. K ničemu ho nepotřebuju. Dvakrát jsem ho použil a pokaždý se mi zlomilo. Nechám si tam místo něj vložit kámen. Ten nikdo nerozbije. BLBÝ CITY!!!

„Budu jako kámen,“ říkal jsem si. Myslíte, že to k něčemu bylo? Pořád jsem k ní něco cítil. Nechtěl jsem. Ale bylo to tak těžký, nepropadat tomu jejímu úsměvu. Každý úsměv, kterej mi poslala. Pod tím by roztál i ten nejtvrďší ledovec. Jako blbý pohazení slunce po tváři nebo co. Prostě to nešlo. Nešlo to, nemít ji rád. Nesměl jsem ji milovat, ale zároveň jsem ji nemohl ani nemít rád. Jak moc můžou být matoucí. Tyhle ty pocity. Jak moc emocí v nás může vyvolat jeden člověk, aniž by k nám něco cítil. A přestože to víme, což samozřejmě nevíme, nebo to nevíme a přesto všechno to víme, to je jedno, prostě přes to všechno, si stejně nemůžeme pomoci, když stojí vedle nás. Až se tomu nechce věřit. Musel jsem ale doufat, že ke mně nic necítí. Musel jsem tomu věřit. Že mě nemiluje. Jinak bych si zase mohl myslet, že k sobě něco cítíme, že snad o něco přicházím, a celý by to začalo znovu.

Nechtěl jsem to ale už zažít znovu. Tak jsem se s ní raději přestal bavit a znovu jsem se jí začal vyhýbat. Nejdřív jsem ji začal zdravit každý druhý setkání. Potom každý třetí. Nakonec jsem ji přestal zdravit úplně. Chtěl jsem ji nechat pomalu odejít. Nebo jsem chtěl možná odejít sám. Nevím. Kate si toho zpočátku moc nevšíkala, ale postupem času si toho pak začala všímat víc a víc. Občas jsem ji viděl, jak sleduje, jestli se dívám. Když jsem se na ni podíval, otočila hlavu. Věřte nebo ne. Nedělalo mi to žádnou radost, takhle ji ignorovat. Ale chtěl jsem zůstat silnej. Už jen kvůli ní. Bude lepší pro nás pro oba, když se budeme vídat co nejmíň. Ale čím víc jsem se jí snažil ignorovat, tím víc se mě snažila přivolat zpátky. Až jednou, seděl jsem v učebně, když přišla a sedla si přede mě. Mohla si sednout za mě, vedle mě, na mě, prostě kamkoliv jinam, jenom ne tak, abych se na ni musel dívat. Ale sedla si přímo přede mě. Chtěl jsem odejít, ale když Kate slyšela, jak se zvedám, otočila se na mě a zeptala se.

„Budeme ještě dlouho hrát tuhle hru?“

„Nevím, jakou hru to myslíš?“ dělal jsem, jakože nevím, o čem mluví.

„Na schovávanou.“

„Aha. Tuhle Hru. No. Už je přeci po příměří.“

„Po jakým příměří?“ zeptala se mě nechápavě.

„Už si to nepamatuješ. Uzavřeli jsme spolu přeci příměří.“

„Jo myslíš tohle příměří.“

„Přesně to.“

„Dobře. No a?“ kroutila Kate hlavou.

„No a myslel jsem si, že bych měl nejdřív raději počkat, až přijdeš ty. Jestli teda budeš chtít.“

„Tak kvůli tomu ses mi vyhýbal?“

„Taky.“

„Jamesi, nemusíš se ptát po každý, když mě chceš pozdravit nebo se na mě chceš podívat.“

„Dobře. Tak promiň.“

„A neomlouvej se pořád. Nic se přeci nestalo.“

„Dobře. Takže to znamená, že je všechno v pořádku?“

„Jo.“

„Nic se nestalo?“

„Ne.“

„Dobře. To jsem rád.“

A zase bylo chvíli ticho. Tak nádherný ticho. Kdy se nic neděje. Ale já ne. Nevím, kde se ve mně pořád bere ta potřeba otvírat hubu pokaždý, když je ticho a obzvlášť pak v těch nejnevhodnějších situacích.

„Hele, když už se teď bavíme,“ pokračoval jsem. „Můžu se tě na něco zeptat?“

„A na co?“

„Víš, vždycky jsem se tě chtěl zeptat. I když už vím, že k sobě nic necítíme, alespoň teda ty ke mně ne, no víš, chtěl bych se tě zeptat na jednu věc. Jenom tak pro klid. Ani mi na ni nemusíš odpovídat. Kdybych za tebou přišel dřív. Dala bys mi šanci?“

Ani nevím, jestli mě to ještě zajímalo. Možná jsem se zeptal jenom proto, že jsem měl někde uvnitř hluboko vztek, protože jsem věděl, že u ní nejsem na prvním místě. Protože na rozdíl od holek, nebo nevím, možná že to tak holky mají taky ale, když vás někdo odmítne, tak si automaticky začnete říkat, proč mě, sakra, nechce? To jsem vážně tak hnusnej, smrdí mi tak moc z huby nebo co? Najednou si myslíte,

že pro něj nejste dost dobřej. Berete to jako porážku. Cítíte se poníženi. A chcete vědět proč. Proč vás nemiluje? Tak jako vy ji. Přitom vás ani nenapadne, že to nemusíte být vy, kdo pro toho druhýho není dost dobřej, ale že možná ten druhej jenom není dost dobřej pro vás. Ale ať už je to tak nebo tak, je to jedno. Chcete znát odpověď. A když někoho milujete, tak je to ještě desetkrát horší. I když mé city k ní byly, dalo by se říct, slušně řečeno, dosti rozporuplné. Chvíli jsem ji měl rád, a chvíli jsem ji zase nesnášel. Jeden den to pro mě mohla být ta krásná princezna, pro kterou bych byl ochoten udělat všechno na světě, a druhej zase ta ...slečna, co se prodává za peníze a co mě celou tu dobu tahala s cenou za nos. I když to druhý bych nemyslel vážně a za ten nos bych se tahal sám. Vlastně i za to první. Jako na houpačce. Vlastně jsem už ani pořádně nevěděl, co k ní cítím. Lásku, hněv, nic? Asi jsem nemohl zůstat, bez toho aniž bych se zeptal. I když to už nic nezmění. Prostě byste jenom chtěli znát pravdu.

„Ahh, Jamesi.“

„Já vím. Je to hloupá otázka. Vlastně ani nevím, proč jsem se na to zeptal. Promiň.“

„Já... Já nevím, co chceš slyšet? Jsem zadaná. Mám přítele.“

Už jsem zase chtěl znát pravdu. Jsem jako žena. Řeknu A, chci B, myslím C. A muž, teda žena, by měla udělat D. Tak, teď to má logiku. Kdo se pak ve vás má vyznat?

„Já vím. Já vím. Ale kdybys neměla?“ Kate se chvíli rozmýšlela.

„Já nevím, těžko se o tom dá takhle mluvit... Proč, proč jsi za mnou nepřišel teda dřív, když tě to zajímalo. Proč jsi něco neudělal?“

„Já? Ale já přeci dělal. Přišel jsem za tebou, nebo už si to nepamatuješ? Co víc jsem mohl dělat? To jsem tě měl jako chytnout za ruku a říct: budeš se mnou?“

„To bylo teď. Ale myslím před tím. Když jsme ještě chodili na střední?“

„Není to snad jedno?“

„Tak proč jsi za mnou nepřišel dřív?“

Pořád to nechtěla pochopit. Nebo snad nemohla.

„Proč ti na tom tak záleží?“

„Tak proč?“

Připadalo mi, jako bych říkal to, co už dávno měla vědět. Ale dobře, když to chceš vědět, máš to mít.

„Protože jsem tě nemiloval!!!“

„Cože?“

„Co?“

„Říkáš, nemiloval.“

„No a?“ Nechápal jsem, kam tím směřuje. Ale ani jsem nechtěl. Bylo mi to jedno. Stejně už nic nemělo cenu.

„Znamená to snad? Nechceš snad říct, že mě...?“

„Co?“

Mlčel jsem, jako bych čekal, až to vysloví sama. I když jsem věděl, že to asi, teda vlastně určitě, nebude chtít říct.

„No tak.“

Provokoval jsem ji. Ale ani přesto se to neodvážila říct.

„Jenom to řekni.“

Musel jsem se začít smát. Tomu, jakou hrůzu jí to nahánělo. Že by to mohla být pravda.

„Tak moc se toho bojíš, že to nemůžeš ani vyslovit? Tak moc se bojíš toho, že by to mohla být pravda?“

„Ne to nejde. Ty mě nemůžeš... Já... Musím už jít.“

Kate se otočila a chtěla odejít, ale nemohl jsem jí nechat.

„Miluju tě.“

Najednou jsem to řekl. Ani nevím proč. Asi proto, že jsem už nevěděl jak dál. Když to Kate slyšela, zastavila se...

„Cože?“

„Slyšelas. Miluju tě,“ zopakoval jsem bez mrknutí oka. Jako by to snad mohlo něco změnit. Kate zůstala stát.

„Promiň. Ani nevím, proč jsem to řekl. Vždyť je to ale jedno. Ty mě stejně nemiluješ.“

Kate mlčela. Nečekal jsem ale na odpověď. Stejně by to neřekla. Tak jsem si řekl, že než abych se trápil, bude lepší odejít. Ale ještě před tím jsem ze sebe potřeboval něco dostat.

„Víš co je legrační? Říkal jsem si, že tentokrát to neudělám. Že se do tebe nezamiluju. Protože

jsem věděl, že to tak dopadne. Přesně takhle...
Radši už půjdu.“

A potom jsem odešel. Kate se se mnou od té doby nebavila. Kupodivu. Zase. Až to začínala bejt nuda, to jak to nuda nebyla. Už mě ale nebavilo donekonečna hrát nějakou hru, který rozuměla snad jen ona a jejíž pravidla spočívaly v tom, že si jí nesmíte všímat. Ale běda, jak si ji nevšímate, potom jste porušili pravidla. Nevšímáš si mě. Je to špatně. Všímáš si mě. Špatně to je. Víte, nejsem moc chytřej, ale mohli byste mi někdo popsát ten stav, kdy si někoho nevšímate a zároveň si ho všímáte tak, abyste si ho nevšíмали? Sice bych z toho byl před tím zase na dně, celý dny bych se užíral a snažil bych se to všelijak ignorovat, nakonec bych se pak nasral a v závěru bych se zase litoval. Už jsem si na to ale zvykl. Protože když vás něco pronásleduje, nebo chcete-li, sere, od rána do večera, čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu, celý rok, tak si na to nakonec asi taky zvyknete. Buď to, nebo se z toho ještě můžete zbláznit. Vyberte si. Ale i když jsem se s tím smířil, vždycky tak asi na pět minut, Kate ne. Pořád se po mně dívala. Jako

by přemýšlela nad tím, co jsem jí řekl. Jako by se pořád ptala, jestli to myslím vážně. To víte, měl jsem pro ni pochopení.

„Myslíš to vážně? Ne. To že někoho miluju říkám jen tak na potkání, jako bych snad něco dostával. A pak. Je tu ta záležitost s tvým klukem.“

Takhle nějak probíhaly moje imaginární rozhovory. Moje blbá nevymáchaná huba totiž jela, i když jsem ji měl zavřenou. A když jsem ji měl otevřenou, tak to kolikrát bylo ještě mnohem horší. Nevím jak to nazvat. Takový to umění: říct něco v tu nejnevhodnější dobu. Jako byste dokázali třeba najít vodu, ale úplně obráceně. To co řeknete, není nikomu užitečný, příjemný ani ku prospěchu. Zraňovat slovem se tomu myslím říká. Tohle mi šlo dobře. Ještě líp mi šlo ale zraňovat činy. A tak jsem to dělal. Byli jsme zrovna na nějaké společenské události, bál, ples, párty, říkejte si tomu, jak chcete. Bylo tam strašně moc ženskejch. Tlustejch, hubenejch, ošklivejch, pěknejch, normálních i bláznivejch, prostě, jakou jste si představili, ta tam byla. Na tom nezáleží. Hlavní bylo ale jedno. Kromě nich tam byla ještě Kate. Moje milovaná, nenáviděná,

lhostejná, udělal bych pro ni cokoliv na světě, Kate. Sice mi byla ukradená, ale hrozně jsem ji chtěl. Tak jsem si řekl, že bych jí vrátil všechno to trápení. Jasně. Mohl jsem si za to sám. Ale přeci nebudu trestat sám sebe. A nakonec. Stejně mě přeci nemiluje. Takže jí to určitě nebude vadit a v žádném případě nebude vůbec žárlit. Smál jsem se, užíval jsem si, bavil se, ochutnával pohledem i dotekem, maximálně jazykama, díval jsem se pečlivě všude kolem sebe a při tom všem jsem dbal na jedinou věc. Dbal jsem, aby každé úsměv, každé pohled, každé dotek, a nakonec i jazyk, každé, dokonce i ten nejmenší náznak toho, že by z toho mohlo být něco víc, dobře viděla. Z první řady. A šlo mi to zatraceně dobře. Ze začátku večera si toho sice moc nevšíkala. Ale potom už si toho začala všímat dost a nakonec se mi zdálo, že už ani nic jiného nevnímá. Byl to dobrý pocit. Víte. Ne, že bych byl lstivější člověk, ale. Občas je to tak kurevsky nádherný, ukázat tomu druhému, o co přišel, když vás nechal. Zadostiučinění. Čím víc jsem viděl na Kate, jak moc se snaží dělat, že jí to nevadí, tím líp mi bylo.

V jednom okamžiku už to pak Kate nevydržela a přišla za mnou.

„Jamesi.“

Dělal jsem, jako že ji neslyším.

„Jamesi.“ Neslyším.

„Jamesi mohl by ses na chvíli zastavit?“

„Co chceš?“

„Ráda bych s tebou na chvíli mluvila.“

Choval jsem se teatrálně, aby si myslela, jak moc strašně mi to dělá problém se na chvíli zastavit a jak moc se musím přemáhat. Prostě jsem se choval jako kokot bez špetky citu. To mi šlo mimochodem dobře.

„A o čem?“

„O nás.“

„Ono je nějaký my? Myslel jsem, že jsem jenom ty a já.“

„Musíš být pořád takovej?“

„Já? Cha cha cha.“

Jako když vám řekne zrcadlo, proč po něm pořád opakujete to, co dělá.

„Promiň. Tak co jsi mi chtěla říct.“

„Přemýšlela jsem nad tím, cos mi tenkrát řekl.“

„Nad čím?“

„Nad tím, jak ses mě ptal. Jestli bys měl šanci. Kdybys přišel dřív.“

„Jo tohle. Nelam si s tím hlavu. Už jsem na to zapomněl.“ Dělal jsem, jakože mě to nezajímá.

„Měl.“

„Cože?“

„Říkám, že bys měl šanci.“

Nějak jsem nevěděl, co na to říct.

„Dobře... Skvělý. Tak bych měl šanci. A co jako?“

„Ptal ses. Tak jsem ti to chtěla říct.“

„Aha. Skvělý. Tak jsi to řekla... Ale pořád nějak nechápu, proč mi to vlastně říkáš. To se mám jako vrátit do minulosti nebo co? Já žiju v přítomnosti. Né v minulosti.“

Podíval jsem se jí do očí, jako bych se z nich snažil vyčíst, co po mně vlastně chce.

„Co po mně vlastně chceš?“

„Nic. NIC!!! Já nevím. Co chceš slyšet?“

„Já nevím. Říkáš, že bych měl šanci, kdybych přišel dřív. Ale já nepřišel. To mi chceš říct? Prostě jdu pozdě? Aha, už to chápu. Takže to jsi mi chtěla celou tu dobu říct? Že jdu pozdě? Tak

to je skvělý, teď už se alespoň nemusím cítit tak mizerně, protože jsem měl kdysi šanci,“ začal jsem se smát sám sobě. Jak jsem mohl bejt pořád tak hloupej. Tak dlouho.

„Proč se vůbec o něco snažím? Vzdávám to.“

Otočil jsem se a šel jsem ven. Kate za mnou ale vyběhla a začala volat.

„Jamesi! Počkej, Jamesi!“

Kate přiběhla až ke mně a chytla mě za ruku.

„Kam chceš jít?“

„Nevím. Domů.“

„To chceš jenom tak odejít?“

„Nemám důvod zůstat.“

„Jamesi...“

Zrovna když se mi chystala Kate něco říct, vylezla ven jedna holka a skočila nám do řeči.

„Ahh. Kde jste vy dva?“

„Potřebovali jsme se trochu nadýchat čerstvého vzduchu,“ řekl jsem jí podrážděně.

„Co se děje?“ zeptala se nás ta holka a přitom si nás prohlížela. Podívali jsme se na sebe s Kate. Zase měla na tváři ten výraz,

Uchem jehly

James Wolf

KOUPIT KNIHA + EBOOK - UCHEM JEHLY

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY 1. ČÁST

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY 2. ČÁST

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY 3. ČÁST